

EL JARDÍ DE LES DELÍCIES

Diferent era el món
abans del tan temut Diluvi Universal.
Era de nit, i exactament
cent mil mil·lions d'estrelles
de la nostra galàxia
tímidament espurnejaven
fins que esclatà una intensa resplendor
que il·luminà el Jardí.
(Els raigs del sol tardaren vuit minuts
en arribar a la terra).

I quina meravella!
Prats verds i dolces músiques,
i noies blanques, tendres, rosses, nòrdiques,
i noies negres, esveltíssimes.
Imitant els perversos adamites
—una heretgia que condemna Roma!—
dones i homes es besen i acaronen
amb pagana innocència,
i els més audaços s'emparellen
dins de flors transparents com el cristall
o dins de grans conquilles: plàcids tàlems marins.

I hi ha fruits abundosos
que del plaer són símbol:
la móra, la cirera, la maduixa,
les tres de pell vermella
i de polpa ensucrada.
I es veuen flors, semblants a les roselles,
amb una aroma d'opi
que condueix als somnis.
I altres flors ni tan sols imaginades.

En l'horitzó s'albiren
enormes torres, fetes
amb estranys minerals

d'algún llunyà planeta
i coronades per altives cúpules
(qui sap si d'àgata i crisòlit).
Volen pel cel ocells i peixos,
i entre les aus s'observen caderneres
i pinsans i colllerds, i es veu una òliba
que —distant de l'afecte de Minerva—
s'abraça amb un donzell.

Com en un circ desfilen els quadrúpedes:
panteres i senglars i dromedaris
i cérvols i cavalls.
I encara hi ha més coses:
heus ací un alambí —símbol alquímic—
per destilar mercuri
i no pas aiguardent:
aiguardent que plauria
a tots els convidats
per tal de submarir-se en la embriaguesa.

I és que em miro i remiro les figures
i, curiosament, ningú somriu.
Una trista luxúria?
No en va el savi Todallus
—un vell monjo irlandès—
va deixar escrit que els condemnats
havien de conèixer aquest paratge
—ni que fóra tan sols per uns instants—
perquè, en tornar a l'Avern,
més dur seria el seu suplici.

I és per això que penso
que, a pesar de la brisa perfumada,
dels cossos nus i joves, desitjables,
i dels càntics de festa,
ben pocs gaudien del Jardí
tot tement el demà que els esperava.

Per dir-ho molt breument:
rieu, danseu i forniqueu, que s'aproxima l'hora.

EL JARDÍN DE LAS DELÍCIAS

*Era distinto el mundo
antes del tan temido Diluvio Universal.
Era de noche, y exactamente
cien mil millones de estrellas
de nuestra galaxia
tímidamente chispeaban
hasta que una explosión de luz
esclareció el Jardín.
(Los rayos del sol tardaron
ocho minutos en llegar a la tierra).*

*¡Qué belleza!
Prados verdes y música acordada,
y pálidas muchachas, tiernas, rubias, nórdicas,
y muchachas negras, esbeltísimas.
Imitando a los perversos adamitas
—¡una herejía que condena Roma!—
hombres y mujeres se besan y acarician
con pagana inocencia
y los más atrevidos se emparejan
en flores de cáliz transparente
o en valvas gigantescas:
plácidos tálamos marinos.*

*Brotan copiosos frutos
que del placer son símbolo:
fresas y moras y cerezas,
las tres de piel rojiza
y carnes ameladas.
Y crecen flores —parecen amapolas—
que destilan el opio
que alimenta los sueños.
Y otras flores jamás imaginadas.*

*Al fondo, el horizonte
perfila torres altas,*

*de ignotos minerales
de un lejano planeta,
coronadas por cúpulas altivas
(de ágatas y crisólitos tal vez).
Cruzan peces y pájaros el cielo,
entre las aves vuelan los jilgueros
y ánades y pinzones. La lechuza
—ajena a la querencia de Minerva—
con un doncel se abraza.*

*Como en un circo, así
desfilan los cuadrúpedos:
panteras, jabalíes, dromedarios
y caballos y ciervos.
Y aún vemos otras cosas:
he aquí un alambique
—símbolo de la alquimia—
que destila mercurio y no aguardiente,
licor que ofrecería
al grupo de invitados
la ebriedad del placer y del olvido.*

*Yo miro y remiro las figuras
y, extrañamente, no sonríe nadie.
¿Es triste su luxuria?
Con fundamento lo escribió Todallus
—monje irlandés tan viejo como sabio—,
los condenados deben conocer
este paisaje —aunque sea un instante—
para hacer mas terrible su suplicio
de regreso al Averno.*

*Por ello, estoy seguro,
a pesar de la brisa perfumada,
de los cuerpos tan jóvenes,
desnudos, deseables,
y a pesar de los cánticos de fiesta,
casi nadie gozaba del Jardín
por temor a un mañana inaplazable.*

*Lo diré brevemente:
sigan la risa, el baile y el fornicio
que la hora se cumple y se aproxima.*

GARDEN OF EARTHLY DELIGHTS

*Different was the world
before the fearful Great Flood.
It was night and exactly
one hundred thousand million stars
in our galaxy
were timorously sparkling
until an intense source of light broke forth
and shone on the Garden
(The rays of sunlight took eight minutes
to reach the earth).*

*How magnificent!
Green pastures and gentle music,
and pale, tender, blonde, Nordic girls,
and black, extremely slim girls.
Imitating the perverse Adamites
—heretics condemned by Rome!—
women and men kissing and fondling
in pagan innocence,
and the most audacious coupling
inside crystal clear flowers
or large seashells, placid bridal beds.*

*And there is abundant fruit,
the symbol of pleasure:
blackberries, cherries, strawberries,
the three red-skinned,
pulpy and sweet.
And flowers can be seen, like poppies,
distilling opium
conducive to dreams.
And other flowers not yet imagined.*

*On the horizon high towers
can be glimpsed, made
of strange minerals
from a distant planet*

*and crowned by haughty domes
(perhaps made of agate or chrysolite).
Birds and fish fly through the air
and among them goldfinches, chaffinches
and drakes can be spotted, and you can see an owl
—aloof from Minerva's attachment—
embracing a young nobleman.*

*As in a circus parade quadrupeds march by:
panthers and boars and dromedaries
and deer and horses.*

*And there are more things:
here you have a still —symbol of alchemy—
to distil mercury
and not liquor:
liquor that would please
all the guests
to sink into a drunken stupor.*

*Over and over I view the figures
and curiously none is smiling.
Sorrowful lust?
Not in vain the wise Todallus
—an aged Irish monk—
wrote that the condemned
had to be acquainted with this place
—even if only for a few moments—
since, on returning from Avernum,
their torment would be even greater.*

*And that is why I think,
in spite of the scented breeze,
the young naked bodies, so appealing,
the holiday chants,
very few enjoyed the Garden,
fearing the tomorrow that awaited them.*

*To make it short:
laugh, dance and fornicate for the hour approaches.*

© Gerard Vergés – *El jardí de les delícies*

© Ramón García Mateos – *El jardín de las delicias* (traducción al español)

© D. Sam Abrams – *Garden of earthly delights* (English translation)